

ՄԵՌՆԻԼ ԱՐԲՇԻՌ

Պիտի չըլլայ սարսուռ մը մահն,
Ոչ ալ պատան մ'աչքերու վրայ
Ուր բոց մը կայ,
Խեղճ նայուածքիս վրայ մարդկային:

Ան պիտի գայ քայլով մեղմիկ
Եւ անշըշուկ.
Ան մօտեցայ պիտի յուշիկ,
Որ չըզգամ ուժն իր մատներուն:

Նայս քան մեկնումս դէպի շիրիմ,
Բաժակին մէջ ափերուս իմ՝
Խըռովայոյզ ըմպել գինի մը կը ցանկամ,
Որ կարենամ մընալ արքուն
Եւ զիս արդէն ազատ ըզգամ
Քաղաքին մէջ սեւ արեւուն:

Նայս քան զատուիլս եղբայրներէս տառապանքի,
Կ'ուզեմ խըմել ըմպելի մը որ ըլլայ լի
Զառանցանքով մը կաթոգին,
Զիս մասնակից կարծել՝ զըւարթ
Թագաւորի մը խրախնամքին
Ու յետոյ դէպ ի խաւարը մեկնիլ հանդարտ:

Ես աչն ատեն
Պիտի իմ հետըս տանէի այս աշխարհէն՝
Գլխուս վրայ քիչ մը ծիածան,

Եւ հոգւոյս խորն՝
Արցունք չորցած, քերթումներ նոր
Ու ճակատիս վըրայ սիրում մազեր դեղձան:

Ո՛վ գունաւոր խաւարն այնտեղ
Ի՛նչ արքեցուքի՛ւնն իմ անգարքում՝
Նաւահագստին մէջ այն անայգ,
Ուր մարդ այլ եւս չէ ինչ որ էր
Եւ ուր աշխարհը վիրաւոր մեզ կը քրի:

Այսպէս մընա՛մ պիտի մինակ,
Իրիկուն մը ամառնային,
Հոյլի մը մօտ փոստուայի,
Կանչելով ցած ձայնով բոլոր իմ մեռելներս,
Որ ըսեմ քէ ոչ եւս եմ ես
Եւ քէ մարդիկ Աստուծոյ հետ ա՛լ տըխուր են:

Ա՛հ, պիտի մնամ ես անըզգայ՝
Մարմանդին վրայ ըստորերկրեայ,
Ու փակ՝ երկրի մորմոքներուն.
Բայց զըւարթուն
Մ'անտարակոյս տարտամօրէն
Զիս անունովս կանչէ պիտի
Գիշերին մէջ որ սիրելի
Է լըռութանն
Այն անվախճան:

ՓԱՍՔՈՒԱԼԷ ՓԻՍՅՅՈՒԼԱ

Թարգմ. Ա. Զ.